

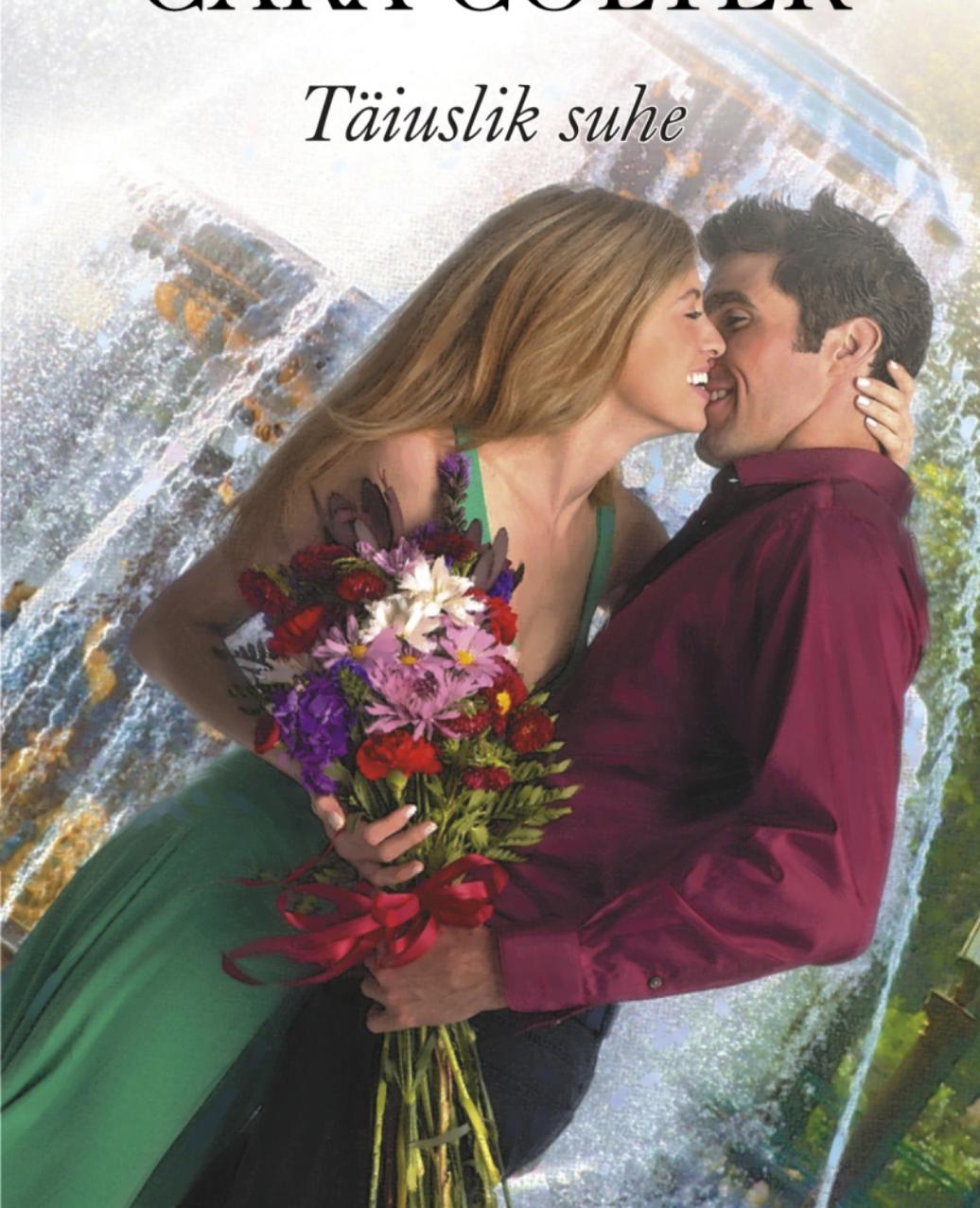
HARLEQUIN®

006
AUGUST

Romantika

CARA COLTER

Täiuslik suhe

Esimene peatükk

„...Ja ma arvan, et paar kellukest ka,” lausus proua Johnson kurvameelselt, „Gertrude armastas kellukesti.”

Katie silmad libisesid kellale. Peaaegu üks. Ta ei saanud ometi peatada tellimuse esitamist – eriti millegi nii tundliku nagu matusepäerja valimist –, et minna ja heita pilk aknast välja. Aga kui proua Johnson oli tervelt kümme minutit tagasi sisse tulnud, oli Katie andnud märku, et tal on kiire. Nad pidanuks olema praeguseks juba lõpetanud!

Teadlik tollest põlastusväärsest võimetuselt, asetas Katie pastapliiatsi lauale. Lilleneiu pood oli kõigest hoolimata siiski tema oma. Tema oli siin ülemus. Kui ta tahis aknast välja vaadata, siis võis ta seda ka teha!

„Vabandage mind hetkeks,” lausus ta. „Aknal vajab miski kohe minu tähelepanu.”

Eirates proua Johnsoni hämmeldunud pilku akna poole, kus ilutsesid pillkupüüdvad kevadlillede kimbud, astus Katie leti tagant välja ning sammus väledalt aknani. Ta sättis vaasitait eredavärvilisi flokse, mis esindasid saabuva kevade uusi lootusi ja magusaid unistusi.

Täpselt õigel ajal ilmus Esimese tänava nurga tagant välja mees, keda Katie kõige enam põlastas. Dylan McKinnon liikus kiiresti, ta oli mees, kes oleks irvitanud sellise sõna nagu „sörkimine” üle. Ta jooksis täiskiirusel, käed-jalad liikumas, tumedad juuksed tuulest sassis.

Naine tundis, kuidas maapind tema jalge alt ära vajus. Täna kandis Dylan musta ilma varrukata kapuutsiga jakki, see oli täiuslik riideese taoliste musklitega mehele. Tema käed liikusid mänglevalt, tugevalt väljajoonistunud ja higist pärlendava triitsepsi joon mõjus Katie hingamisele kummaliselt.

Ilmselgelt oli jakk mõeldud mehe välimuse demonstreerimiseks. Nagu ka lühikesed püksid, mis näitasid tema jalgade täiuslikku kuju. Need olid tugevad ja paindlike mehelike lihastega.

Haletsusvärne, noomis naine end, teades pagana hästi, et ta ei põlastanud mitte Dylan McKinnonit, vaid iseenda nõrkust.

Mees oli tõeline paharet oma miljonidollarilise naeratusega, aga see ei muutnud teda sugugi vähem lumma- vaks.

Tema rikkalikud espressokarva juuksed olid veidi liiga pikad. See pani naise heietama naeruväärseid mõtteid ammustest aegadest pärit šoti sõdalastest, kes olid olnud Dylani esiisad.

Mehel oli tugev nina, väikese lohuga lõug ja kõrged põsesarnad, millele täna andsid kerged bakid karmima mulje. Neis hingematvalt täiuslikes näojoontes peitus metsik sihikindlus, peaaegu hirmuäratav keskendumis- võime.

Tema silmad, mida ääristasid patuselt külluslikud rips- med, nii mustad nagu oleks neid nõesse kastetud, olid sinisemad kui taevas enne päikseloojangut. Tema pilgust õhkus sisemist enesekindlust.

Katie kirus end, et talle meeldis mehe jooksmist vaadata, aga ega Dylan McKinnon olnud ilmaasjata kõige ihaldusväärsem poissmees Hillsboros, Ontarios.

Ära peatu, palus naine vaikselt, kui Dylan tema akna juures seisatas. Katie tõmbus tagasi, nii et mees ei näeks, et ta oli teda vaadanud, ning sööstis leti poole, justkui oleks ta tajunud mehe kavatsust tema poodi tulla. Dylan avas ukse just siis, kui naine oli kassaaparaadi taha jõudnud ning prillid uuesti ninale lükanud.

Ta piilus üle prillide mehe poole, püüdes varjata oma hingeldamist, mis oli tingitud ootamatust sööstust tagasi leti taha.

„Ma võtan parajasti tellimust,” lausus ta asjalikult. „Tegelen teiega kohe.”

Irvitus vähendas veidi mehe sõjamehe ilmet, aga kerkinud kulm tõi selle tagasi ning väljendas peaaegu nii, nagu oleks ta selle välja öelnud, et *ükski naine pole kunagi sundinud suurt Dylan McKinnonit ootama*.

Katie ajas huuled prunti, andmaks mehele teada, et kuigi teisi võib mehe sarm jalust rabada, siis teda jätab see külmaks. Naine tundis kiusatust vaadata Dylani igapäevast asjaajamist, aga seda ei pidanud mees teadma. Ta pidi samamoodi ootama nagu kõik teised.

Proua Johnson aga rikkus Katie plaani meest alandlikumaks muuta. Proua näolt koitis ilmne äratundmine. „Oh, ei,” lausus too hingetuna, unustades oma kiired tege-
mised, „minge teie enne, härra, McKinnon.”

„Kutsuge mind palun Dylaniks. Olete te kindel?”
Mees naeratas proua Johnsonile jalustrabava sarmiga.

„Oh,” kogeles vanem daam, „loomulikult olen ma kindel.”

„Katie, mu leedi,” lausus mees tähtsalt leti juurde astudes.

Naine jäi selle naeratuse suhtes külmaks. „Härra McKinnon.”

„Mida sa mu uuest džempriist arvad?” küsis mees, nagu polekski ta just järjekorras ette trüginud ega raiskaks teise kliendi aega.

Katie silmitses seda, nägi lähedalt, kuidas see tema kätel iga lihasekiu esile tõi, ning neelatas siis. Ta puuris silmad uuesti mehe näole ning märkas siis tema rinnal selgelt eristuvat punast Hulljulgete embleemi. Kui naise pilk kohtus mehe omaga, oli Katie üsna kindel, et Dylan teadis täpselt, mida arvab Katie tema uuest jakist. Aga ta ei kavatsenudki teha mehele heameelt, isegi mitte siis, kui tagatoas ootaksid kollid, kes lõikaksid tal valetamise pärast keele suust.

„Ma arvan, et põhimõtteliselt peaks džemper kujutama endast varrukatega riideeset.”

Mees kortsutas tema poole kulmu. „See on treeningjakk. On hea, kui jooksmise ajal on käed vabad. Peale selle pole ülekuumenemine hea. Meie insenerid kavandavad selle. Järgmine nädal läheb see tootmisesse.”

„Sellel on kapuuts,” märkis Katie.

„Mida?”

„Nii et su peal võib hakata külm, aga kätel mitte?”

Mees põrnitses teda tigidalt. „See on kavandatud ilma käisteta, et vältida higistamist.”

„Higistamist?” kordas naine, lootes, et sellest ei jäänud muljet, nagu oleks ta midagi roppu öelnud.

„Voodrit on kergem puhastada kui kogu jakki.” Ta tõmbas luku lahti, nagu kavatseks ta seda demonstreerida ning Katiele tundus, et tema elu oli jõudnud enneolematusse madalseisu. Ta arutles Dylan McKinnoniga voodri üle.

Naine tõstis käe, enne kui Dylanil õnnestus džemper seljast võtta. Mees kergitas Katie poole pilkavalt kulmu, nagu oleks ta ära arvanud, et Katie pole ammu meest olnud ning hakkab seepärast kohe minestama.

„Niisiis,” lausus naine rõõmsameelselt, püüdes varjata erakordset ebamugavustunnet, „kuidas saan teid täna aidata?”

„Katie, mu leedi, pean lihtsalt saatma midagi... mmm...”

„Heatherile,” lausus naine väledalt.

Mees muigas. „Jah, Heatherile. Aitäh.”

„Teate?”

„Mmm...”

Katie tegi paar kiiret arvutust. See oli Heatheri kolmas lillekimp. „Ehk, anna andeks, et unustasin?” pakkus Katie.

Kui mees ka kahetses, et tema heitlik süda oli nii etteaimatav, siis ei näidanud ta seda igal juhul välja. Ta noogutas ning naeratas *heakskiitvalt* naisele. „Täiuslik. Aa, ja ehk saadad midagi ka Tarale.”

Sest aeg Heatheriga hakkab otsa lõppema, eeldas Katie küüniliselt. Nüüd oli Tara juba tähtsam. Vaene Tara. Vaene Heather.